

at saa blev det 2det Alternativ tilbage, og i alle Tilfælde maa jeg jo have Lov til for mit Vedkommende at holde derpaa. Jeg troer ogsaa, han gjorde mig Uret, naar han bebrejdede mig, at jeg havde fremført personlige Duffer paa det Almeennødvendiges Beføstning; jeg har — og det gjælder ogsaa som Svar til den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) — udtrykkelig holdt mig til Kundgjørelsen af 28de Januar 1852; jeg er ikke i mine Duffer i noget Punkt gaaet udenfor den, og det beder jeg fastholdt.

Den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) har fuldkommen Ret, at i mange af de Sager, som ville komme til Afgjørelse i Fællesforsamlingen, ville Interesserne dele sig paa en ganske anden Maade end efter Nationaliteterne; men jeg vil dog bede erindret, at der er en stor Sandsynlighed for, at i enhver Sag, som har en politisk Side, ville de forudsatte Meninger, som Medlemmerne medbringe fra de forskjellige Landsdele, blive de afgjørende. Jeg troer, at dette har viist sig saavel i Notable-Forsamlingen som i det hemmelige Rigsraad, forsaavidt man har erfaret Noget af dets Forhandlinger, at Holstenerne i de politiske Spørgsmaal have staaet sammen som een Mand. Hvad Normalbudgettet angaaer, da har jeg naturligviis langt mindre mod det, dersom det skal bringes tilveie ved Hjælp af den første lovgivende Fællesforsamling, men saa

veed jeg egentlig ikke, hvortil det skal nytte; thi det forekom mig, som om man ønskede et Normalbudget iforveien, for forud at betrygge de andre Landsdele mod en — vistnok uden al Grund befrygtet — Prægravation. Naar der altsaa skal voteres over dette Normalbudget paa den første Forsamling, saa har jeg naturligviis langt mindre derimod; men saa forekommer det mig ogsaa mindre nødvendigt. Ogsaa hvad angaaer de alvorslige Slutningsord, hvormed begge de ærede Talere satte sig, da haaber jeg, at jeg ikke skal give Noget efter i Seighed og Taalmodighed; i Maadehold vil det maastee falde mig noget vanskeliggere. Men jeg beder vel bemærket, at hos os Danske kan Maadehold let gaae for vidt, og hvormeget, ja altsfor tilbøielige vi ere til at bortkaste Noget af vor Ret istedetfor at have den. Det er nu min Mening, at vi behøve ikke at vente, til vi have Dvermaal af Ret paa vor Side for at have den; det er nok, naar vi have simpel Ret.

R e t t e l s e .

Nr. 13, Sp. 188, Lin. 3 og 4 f. o.: "at der ved 3die Behandling" læs: "at der endog ved o. f. v."